

El 3 per cent

En el seu moment –qui ho recorda, ara...?– l’acusació de Pascual Maragall que Convergència tenia un problema “amb el 3 %” van causar un gran enrenou. Basant-se en una informació del diari de capçalera del PSC, tot i que no ho feia directament, donava a entreveure que havia estat pràctica habitual en els successius governs de Pujol cobrar un 3 % de comissió per les obres que s’havien anat fent. Si més no, per a algunes d’elles.

Després de la commoció que causaren les seves paraules, que fins i tot van estar a punt d’encallar i fer perillar l’aprovació de l’Estatut que el Tribunal Constitucional està recuinant a foc lent des de fa més de tres anys, la situació es calmà. Entre d’altres raons, perquè es posà en marxa la poderosa i infal·lible maquinària que tenen els organismes públics per a arribar al fons d’aquests casos greus: la comissió d’investigació. Es creà, s’endegà, i complí a la perfecció amb la seva funció principal: mai més no se’n va saber res, d’aquella més que seriosa acusació de corrupció.

En aquells temps es van deixar sentir un munt de veus crítiques, tan dins del Parlament com fora, que reclamaven amb insistència i fermesa que Maragall expliqués el que sabia i que oferís proves palpables que demostrassin els fonaments de les seves gravíssimes paraules. Si gosava, en seu parlamentària, acusar amb tanta severitat els governs de Convergència i Unió, li reclamaven que compartís amb tothom els seus coneixements.

Tanmateix, malgrat la seva insistència, afavorida per una campanya mediàtica fortíssima als mitjans de comunicació espanyols, mai més no va oferir cap mena d’explicació sobre l’assumpte. Mai no va aclarir que en sabia o en deixava de pensar. Fins i tot alguns van creure que, en veritat, ell no en sabia res, ni en tenia cap prova. Que tot just, en un moment d’ofuscació –ben similar a una de les seves cèlebres *maragallades* (heretades pel seu germà, per cert...)– va fiar-se de la premsa.

Tal i com han anat alguns afers públics en els darrers temps, posant de manifest que la corrupció i la voluntat d’enriquir-se de manera il·lícita prevalent-se dels diners públics –o sigui, de tots nosaltres, els contribuents– no és exclusiva de cap partit ni de classe, les paraules de l’anterior president ofereixen una lectura del tot diferent. Caldria començar a plantejar-se si no sabia més que no va voler confessar. Molt més... No tant de les suposades maniobres fosques de CiU, sinó del seu propi partit...

Tan forassenyat ens semblaria, ara, que algú deduís que les seves paraules van ésser mal interpretades per tothom? Tan inversemblant és que algú pugui pensar que en comptes d’acusar l’anterior govern, per la malversació de fons públics, el que pretenia fer era fer-ne befa, recriminant-los que *només* s’haguessin quedat amb un 3 % de comissió?

divendres, 30 d’octubre del 2009

© Cesc Serrahima 2009

www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

